

Ruda z Ostravy BESCELER!!!

FRAGMENT

ZNATE
Z JUTUBU

Ruda z Ostravy Besceler!!!

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:
Ivan Mládek – Fejetony
Ivan Mládek – KalendaMeron
Jaroslav Novák Večerníček, Tomio Okamura –
Tomio Okamura – Český sen

Ruda z Ostravy, Bruno Ligocki
Ruda z Ostravy – Besceler!!! – e-kniha
Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

_____ Ruda z Ostravy

BESCELER!!!

_____ **Ruda z Ostravy**

BESCELER!!!

Podle vicemeně chaotycke korespondence
s ctihodnym Rudou z Ostravy
s určitým usilím aspoň kapku chronologycki
zestavil karviňok Bruno Ligocki.

OBSAH

MOJE POČETI	10
COSIK O TYM, JAK SE MENUJU	11
MUJ FOTR	16
MOJA MAMA	21
MOJA SEGRA MARKETA	27
MUJ PRVNI PROTESTSONG	38
IDU DO ŠKOLY	42
MOJE VYSVĚČENI	49
COSIK O POBANTOVANYCH HORMONACH	63
UČIM SE NA HORNIKA	77
ZDAŘ BUH!	98
ROBIM ŘIDIČAK	109
RUDA PO VELKE LISTOPADOVE REVOLUCI	118
ROBIM VE VITKOVICACH	120
KURDE, FRANC	128
UMĚLEC, KURDE!	135
DRAK PRINCE BAJAJI	144
O KOUSKU ČEHOSI	146
RUDA DRAMATYK	153
RUDA V HLAVNIM MĚSTĚ	161
JAK SEM BYL ČERNYM KONĚM X-FAKTORU	172
OSTRAVA!!!	178
SEM NA FREKVENCI JEDNA, KURDE!	187
TO NEJLEPŠI NA KONEC	193
RUDA Z OSTRAVY DĚKUJE	200
POMOCNY OSTRAVSKY SLOVNIČEK	202

UPOZORNĚNÍ

Osoby a udalosti, popisane v teto knižce su až trapně autentycke a pravdivé. Jakakoli podobnost s konkrétníma lidma není náhoda a já se jako autor za převyprávění jejich příběhu definytívně zříkám jakékoli odpovědnosti, kurde.

Počet přečtených stránek pravidelně konzultuj ze svým lékařem.

Ministr školství varuje: „Ruda z Ostravy je čtení na vlastní nebezpečí a nikdy jinak.“

Sam Ruda z Ostravy doporučuje: „Nedotýkejte se stránek na zem spadlych!“

Z DŮVODU ZACHOVÁNÍ AUTENTICKÉHO ZÁZNAMU,
NEPROŠEL TEXT JAZYKOVOU
ANI ODBORNOU ÚPRAVOU.

MOTTO:

„Cele Česko čítá děckám, Rudu z Ostravy čítá cele Česko.“

Zduř, děcka,

když sem zjistil, že už aji bezvznamne zpěvačky, uklízečky nebo kuchařky mají knihy svojich (kratkyh) paměti, tuž mě to dožralo! Bo sem, kurde, tež celebrityta! No ni? A navíc - znate bulvar a paparaci. Kdesi kdosi cosi vyfoti, zaslechne, da do blbeho kontextu, otiskne, a karyjera v řiti. Tuš sem se temu rozhodnul předejít a napsal knišku, kaj podrobně a pravdivě ličim svůj celý dosavadní život. Aby už nikdo nepochyboval, s kym ma tu čest. Skutečně a podle pravdy od početi až po dosažení vrcholu s Partlovkou. Mam samozřejmě na mysli vrchol umělecky, bo to by mi jinak kamarad Martiny pohnul spodní čelisti a jak ho znam, tak i tou horní. Samozřejmě je nabilední, že se ptáte, čemu v době internetu, fějsbuku a solarních článku pišu knišku. Esli to nahodou neni krok naspatek... Ale musím vas ujistit, že neni. Bo taka kniška, jak je nova, tak fajně voni, teš si ju mužeš zebrat večer do lužka a usnut s ňu v naruči a hlavně, kurde, ju neskopiruješ jak empetrojku a nerozšíříš zadara po internetu. Bo co bysem ja jedl, jakby fšecky moje myšlenky byly zadara? No uvažuj, synku. Tu v te republice se krade. A ni že ni! Ja sem první, co temu zamezí, bo taku fajnu knišku se nehodí kopírovat, tu musí mět v oryggynale každý, o tym žádná. To jako že si ju každý kupí a budeme šťastni a spokojeni fšecy. No a navíc, kurde, děcka, malo čtete! Takže z vychovneho kompleksního hlediska držíte v ruce dílo, kere muže kompletně změnit celý vaš život.

Je to kniška o malem chlapcovi, co vyrustal v rozvracene rodině. Tady musím vysvětlit moje vnímání pojmu rozvracena rodina. Bo jak raz fotr dorazil večer z hospody, tak rozvrátil stěnu v obyvak u aji sedačku, rozvrátil linku v kuchyni a vyzvrátil večer u. Cele to čítání je teš o tym, že sem si musel jako malý žgol poradit, jak se vypořadat s kulturním dědictvím mojich fotru (tym pluralem myslím aji matku, bo ta tež nebyla svata). Dočtete se, jak sem skladal slib jisker a jak dodneška věřím, když někdo přísaha na holy pupek. Dozvíte se, jaké utrapy jsem měl coby mladý paník na hornickem učilišti. Mužete si zebrat ponaučení, že do roboty je třeba chodit a když už tam ste, tak musí za vama byt vidět aji jakysi výsledek. A tež – a to je hlavní – zjistíte, že když máte svoji touhu, která nepochází ze žláz s vnitřní sekrecí a idete za ňu, tak dosáhnete světového uznání. Tujak ja. Každý muže byt celebrityta, jenom musí byt oryginální a pracovitý a vytrvalý – tomu mě tež naučil fotr, když mě doma řezal šňurou od remosky.

Držíte v rukách moju knihu, kera je neopakovatelná, bo je první na světě kompletně v hadečku a navíc aji ve 3D. Kromě šířky a výšky ma teš nevidanu

hloubku, ačkoli, a to tu priznavam otvoreně, vyznačuje se do jisté míry až plytkostí zapisu. Mezi námi, až plytkost je rozměr. A navíc, knižka nemá žádného edytora, kurde, kery by ten text česal a upravoval. Říkal sem si, že je to třeba psát až číst jak to leží a běží. Jak těš vidíš, synku, ja si s pravopisem hlavu nelamu, tuš mi to odpusť. Bo s pravopisem malokery frajer prorazil do světa. Skoro žádný super znalec správného psaní nenapsal celou knižku. Bo se v tym furt nímra jak v taliři studene držkové polivky a hovno. Výsledek nula. To ja neřeším, pišu jak vleze. A jak mám myšlenku a nemám čas, volám svojemu kamaradovi Brunovi Ligockemu, kery to zaznamenáva a občas až poopraví štabní kulturu. Co narobím, fakt mi stačí, že se umím pořádně podpsat a když už chcu spachat dokonaly text, tak využívám svojego právníka. Těmu synkovi ja věřím, bo mi přísahal věrnost na holy pupek už ve druhé třídě ve Vitkovicach. A to zme eště ani nebyli pijonyři, enem jiskry!

V knižce, děcka, uvidíte konkrétní fotky z mojeho dětství až dospělosti, kere eště nebyly publikovane. Teš se dozvíte až zajímave informace o dalších slavných osobach, co sem měl možnost za svoji karyjery poznat.

A fěil, děcka, pozor! Tu knižku sem napsal pomalu. Bo ja pišu pomalu. Bo co? To je skratka ta nejpomalejší knižka na světě. Navíc ja vim, že ani neumíte rychle číst, tuž i to je duvod, čemu to pišu pomalu. A tak říkam, je třeba ju až pomalu číst, dočíst a pak pomalu začít znovu. Robte si z teho až poznámky. Ve čtenářských deníkach musíte mít o moji knižce pořádný odstavec, bo ja už asi sem v čítankach, gde sem nahradil Maleho Bobeša a Kocura Mikeša. Pani učitelka bude vyžadovat u nových statních maturit podrobnou znalost mojeho života, doslovnou citacu moji rane tvorby až vrcholná díla, která nesnesu srovnání.

Jak v celým kontextu teho vytvora říkam, synku, mužeš byt dobrý, ale to nestačí. Abys prorazil, musíš byt nejlepší z nejlepších. Migej za svým snem, bo se mužeš naraz zbudit a zjistíš, že si mrtvý a to už bude na karyjeru pozdě. Ani ja už nemusím byt slavný a nejlepší, když ty budeš sahat po hvězdach. Je to sice malo pravděpodobne, ale jak říkal muj fotr: „Kurde, Rudek, nigdy nevíš hodiny ani minuty...“ A pak mě zvalil jak koňa.

Tuš děcka, držím fšeckým pěsti, abyste to hlavně v plném duševním zdraví dočítali do konca (bo ten je uplně nejlepší) a pak svůj život pořádně nakopnuli.

Rea
OSTAVY !!!
ZXC

MOJE POČETI

Jak znam hafo kolegu ze šoubyznysu, tak oni su schopni odpřísahnut, že si přesně pamatují, jaké to bylo při jejich početí. Třeba ten slavný Leoš raz tvrdil, že si pamatuje, jak byl ještě spermija, tuš šel na jakusi zabavu. Je jasné, že byl s tatou. No a domu ze zabavy už šel s mamou. No, ja si myslím, že to je enem take vytahovani, bo ja se na to nepamatuju a to sem jeden z nejlepších. Ale raz měl fotr na Vanoce slabu chvilu a povykladal, jak ku temu došlo.

Muj fotr byl celý svůj život haviřem na šachtě Jeremenko v Ostravě. To třeba dost lidí neví a tím v tym tapou. Robil v rubani, to jako že stavjal stojky a uměl aji se zbíjakem. Za tuheho komunysmu byli haviři pani, o to nic. Muj fotr tež rubal jak najaty a nosil domu aji deset tisíc, a to byly kurde, pořadne chechtaky. Raz měli na Jeremenku sobotni šichtu – přikopavku. No a v ten den tam mimořádně farala aji jakasi delegace z narodního vyboru, skorem same baby. Aby si pry prohlédli exponovane pracoviště, kaj Ostrava těží svoje černe zlato. Muj fotr právě robil jakusi udržbu ve stěně, když tam ta skupina bab dorazila. Musim říct, že fotr byl bedna, když byl mladý. Oči mu ve tmě svítily jak Baghirovi z Knihy džungli a jak byl enem v trenkách (bo v rubani je kurde horko) a celý černý, tak baby z něho byly cele bez sebe. A začal jim vysvětlovat, že tu je třeba do toho jebnut, tam temu přidupat a už se to uhli jebe na pas a ven. Byla tam aji jedna taka mlada a fajna baba, co z toho horka malem omdlela. Muj fotr, jak by to předvidal, tak ju chytil do naruče a dal ji napít vody ze svého baňoka, co měl pověšeny na štusku kusek vedle. Ta baba (ja už nebudu předstírat, že to byla moja budouci mama) otevřela oči a spisovně řekla: „Dobrý večer!“ Fotr se temu aji po rokach smal, bo bylo právě pul devate rano.

A jak ju tam držel a ona byla cela spocena, zamazana a žizniva, tuž to mezi nima zajiskřilo, jak kdyby tam ani nebyl metan, geologicke zlomy a ja nevím co. Mladý silný a perspektivní haviř, přeborník v rozpojovani horniny a fajna bezbranna baba z úřadu. Fotr mi říkal, že celou skupinu poslal napřed, že se o mamu postara. No jak to mohlo jinak dopadnout? Fotr mamu asi teš rozpojil pořadně, bo sem se pak za třičtvrtě roku narodil. Fotr se pak po rokach chlubil, že to byl jeho nejhlubší sex, 700 metru pod zemi. No, každopadně ty pomilovanihodne udalosti jakysi vliv měly aji na mě, bo sem se narodil s černyma linkama kolem očí. Už mi to zusta-

lo, dneska se temu říká genetycky otisk a ja sem jediny člověk na světě, co dostal v chromozomach prehistoricke přesličky a plavuně, mam na to aji papiry. Mama mi raz řikala, že jak sem se narodil a umyli mě, tak pan prymař když viděl ty moje černé oči, tak enem vydechnul: „Kurde, to je první děčko po šichtě!“ To všecko su kurde podložene fakta, tak už vsecky vite, že moje oči su přírodní, nedaju se umyt a ja sem tym padem neodolately, skorem jak Hynek, Vilem nebo Jarmila.

První děčko po šichtě

COSIK O TYM, JAK SE MENUJU

A tak sem byl na světě, dostal jsem meno Rudolf, ale mama mi řikala pěkně – Rudo. Pro fotra sem zase byl už celý život Rudek. To je tež zajimave, co teraz povim. Muj fotr, když někoho oslovil, tak jeho meno nesklonoval. Šak v Ostravě na sebe tak lidi volaju aji dneska. Uvedu příklad ze svojeho dětstvi: „Ty, Rudek, pod' si pro vpysk!“ To jako že jsem cosik vymamlasil a mam si ku němu přijit pro facku. Mama mu pořád řikala, aby skloňoval, když někoho oslovuje menem. Ale on se temu smal a pravil, že skloňovani je enem pro toho, kdo na vyplatu nosi meně, než dva tisice. A moja mama měla osumnact stovek hrubeho a fotr si byl vědomy svoji ekonomicke převahy a tak tym raz pro vždycky utnul vsecky dyskuze na tema SKLOŇOVANI.

Mi se odjakživa libilo meno Ruda. Bo Rudy byl tank, co měli čtyři z tanku a pes a to bylo fajne, bo to pak vypadalo, jako že ten tank je muj a ja sem dycky chtěl jezdit v tanku a mit psa.

Aby ta inkvizyca k mojemu menu byla uplna, tak moja babka Hilda ze strany od matky na mě volala Rudolfe. A před babama z naší třídy „Rudolfku!“ a to sem dycky myslel, že mě trefi. Pro mě byl dycki Rudolf ten fusaty chlap z filmu o Golemovi. A on se mi nelibil, bo se furt chtěl stat nesmrtnym a ja sem temu nerozuměl, bo sem byl mladý a v tym raze automatyc-

ki nesmrtelný. Když na mě babka volala Rudolfe nebo Rudolfku, měl sem z teho husi kužu, ale co, dalo se to vydržet. Bo babka měla furt v zasobě jakusik babovku, štrudel nebo aspoň hašlerky. A taky měla doma pořádek a umyte nadobi a ja sem nechapal, jak ju to muže furt bavit – uklizet a pomývat, když venku svítí slunko a da se lazit přes ploty a na stromy a na haldu. Fakt je, že babku Hildu sem si na stromě nedokazal představit a to sem jako malý měl fantaziju obrovsku.

Ze svým menem sem si užil jak ve školce a později aji ve škole. Zpočátku sem synkum zaviděl, bo to byl kolem mě samý Jeník, Tomaš, Lukaš, Petr – skoro cela ta svata banda – enem ja jediný sem byl divným řízením osudu Rudolf. Zdalo se mi, že horší už muže byt akorat Gottlieb nebo Detlef, bo tak se menovali oba moji dědové, co bojovali s wehrmachtem na vychodni frontě a jeden se už domu nevrátil vubec a ten druhý až v padesátych letech, zplodil akorat moju mamu a pak brzo umřel. Tak sem se utěšoval, že je dobře, že se nemenuju ani po jedným dědovi. Ve školce, tam se to eště dalo vydržet. Bylo nas tam dvanást ciganu, ja, pani učitelka

a dvě kuchařky. Ale všichni zme byli slušní a poslouchali pani učitelku, bo jinak by bylo po prdeli. Mi se tam libila Evička Lakatošova. Ona měla celu tvař v barvě šunky, co zme mivali doma každú nedělu pravidelně ku snidani. Aji mi tak voněla. V duchu sem ji říkal Šunkova Evička. Esli měla aji cosi jineho na těle, co ma barvu a vuni jak nedělní šunka, to sem nevěděl a ani se o to, ja blbec, nezajimal. Mi se libilo, že s Evičkou mužeme chodit spolu na zachod a navzajem se před dveřami čekat, až ten druhý bude. Mezitým zme si povídali co doma, bo naši oba

Umím v tym plavat

fotři rubali na Jeremenku v jedne partě a tak zme se znali všyci. Rozdil byl v tym, že Lakatošových bylo celkem jedenact a my furt tři, a moja mama eště nebyla druhy raz těhotna z moju mladši segru. Evička byla nejmladši ze všech děcek Lakatošových a její mama byla v jednym kuse těhotna. Nejstarši bracha od Evičky – Gejza – už bydlel sam a faral na Jeremenku, akorat on robil na čelbě. Evička jak byla mala, tak si trochu šlapala na jazyk a říkala mi „Ludo“ a to v mojich ušach neznělo tak tvrdě jako s tym er. Ostatni děcka ve školce už moc nepamatuju, bo je to stejně už tela roku.

Co ale na muj další život mělo velky dopad, to byly obědy a odpoledni spani. Na oběd byl pravidelně kus hověziho, paru kobzoli a kompot. Muse-li sme to všecko snist, bo jak pani učitelka říkala, co by za to děti v Africe daly. Kurde, jak člověk neměl štěstí, tak mu tam kuchařka navalila maso tvrde, jak by to puvodni zvíře zemřelo přirozenou smrti věkem, nebo se samými žilami, ani pohryzt to nešlo a to sem byl synek haviřa! Vyplivnut nebylo kaj a tak sem s tym předžvykanym kusem hověziho v hubě šel spat a Evička ležela vedle mě a viděla, že se zapasim s masem od oběda. Pamatuju, jak mi prvykrat řekla: „Ludo, ja to za tebe dojim“. Tak sem ji ten kus gumoveho masa dal, ona si s tym poradila za chvíli a byl klid. Pak zme se celu hodinu pod deku drželi za ruce, nespali a ani nemluvili, bo naše kamaradství bylo právě potvrzeno vzájemnou obětavou pomoci. A ku temu člověk nepotřebuje žádných slov, to citi. Už jako malý sem právě díky Evičce věděl, že stačí jeden jediný člověk, na ktereho se muže spolehnout a kteremu muže věřit a muže hybat světem. V tu chvíli bylo jasne, že moje pohnuti světem bylo zbaveni se kusu flakoty, co sem měl jak krěček pod licem.

Ve školce zme měli aji pani učitelku, co si s nama hrala ruzne hry. Třeba taky zajiček v sve jamce. To sem jaksi špatně pochopil, bo v tym veršu „Ubožačku co je ti, že nemužeš skakati“ sem přeslechnul to písmenko es v sově skakati a tak sem si představoval toho zajička, jak božatko dřepi v sve jamce a ma zacpu, ani hybat se nemuže, ale naraz se zadaři a tak chutě vyskoči. Mama mi to doma fšecko uvedla na pravu miru, ale aji ta moja verza byla docela nekonvenční a to se mi libilo. Naša pani učitelka, kromě Zajička, Peška a Elišky, co nebyla pyšna, teš uměla piskat na fletnu a cosik zahrat aji na housle. Ty housle mě, kurde, fakt braly. To sem tež chtěl umět, bo fotr Evičky na ně tež hral a aji u toho zpíval a tancoval a to byla vesela muzika. Tež sem chtěl robit veselu muziku a jak nad tym teraz

přemýšlam, tak starý Lakatoš je ta osoba, co způsobila, že ja hraju na kytaru, a zpívám a skladám a sem ftipný a to všecko v jednom.

Tuš ta pani učitelka nam pískala na tu fletnu a ja sem to furt chtěl tež vyzkušat. Bo se mi to zdalo strašně jednoduché. No a raz sem byl asi moc dotěrný, že mi tu fletnu pani učitelka pučila. Zadul sem do toho až mi hlava zčerveněla a ta zadní část vylétěla do luftu a všechny děcka z toho byly zaflusane. Pak sem kapečku zvolnil a jakysi ton se ozval, no bylo to jak dyž fotrovi po odpolední šichtě pískalo v nose, co si v něm nosil šňupací tabák a uhelný prach. To se mi, kurde, vůbec nelíbilo, bo ja sem chtěl hrát Kočku, co leze dirou, stejně fajně, jako pani učitelka. Tuš z fletny nebylo nic, ale chuť do muzyky zustala a Evička mi dala fajnu šunkovu pusu, tak sem nezanevřel a dobře sem zrobil.

Mam, kurde, čtyry roky

Estě pamatuju na jeden silný zážitek ze školky. To už sem povýšil a byl ve starším oddělení. Pani kuchařka, co byla jak lunt a furt na něco nasrana, nam ku svačině urobila kakao a chleba s maslem a s cibulu. To zme zvalili a hráli na to, jaké to je, když tě cyp střeli. To se děcka postaví do kruhu, jeden z balonem v ruce. Všecky zavřou oči a ten z balonem ho vyhodí

do vzduchu. Komu balon spadne na hlavu, toho cyp střelil a odstupuje ze hry. Ve starším oddělení zme to hrali s cihlu a na učňaku z granatem, to byla dobrá prdel. Teraz sem ale odbočil, bo pointa přide včil. Tu pani kuchařku v kuchyni nasral kocur, bo se ji vysral pod sporak. A jak byla nasrana, tuž naraz zrobila koprt, zvalila se na zem a zustala tuha jak to hovězi, co nam furt vařila. Z kuchyně zme pak slyšeli, že ju tež cyp střelil a že to ma na svědomi kocur a pani učitelka kajsik telefonovala, pak přijeli funebraci s dvanacettrojku a bylo po srandě. Mi to bylo lito, bo na oběd měly byt buchtičky s kremem a tym padem nebyly, zas enem kus houževnate kravy, co pravděpodobně teš zemřela přirozenou smrti.

Školka, to bylo super, kajsi mam paru fotek, co je teraz nemožu najit, jak s Evičkou ležime v letě na travě, jak si kopeme tunel pod plotem, abyžme mohli utect, jak chytame motyly, jak bečim, bo sem se jebnul do palca u nohy kusem šutra, co zme vylomili ze zdi. Ale ze školky sem se pokažde těšil domu. Bo raz pro mě přišla mama, raz babka Hilda a občas aji Eržika, nejstarší segra od Evičky a tak sem aji ty odpoledne měl fajně pestre. Jak přišla Eržika, tak sem byl chvilu u Lakatošu, bo oni stejně měli doma taku spontanni družinu a furt bylo veselo. U Evičky doma se mi to dycki libilo. Měli tam pořadek, ale jak jich bylo tak moc, tuš hračky měli jakesi cele ohrate, nebo co. Raz přišel fotr ze šichty domu a říkal, že je dojebany, jak ciganske hračky. To sem hned věděl, jak se asi citi, bo sem znal ty hračky, co si s nima hrala Evička a před ňu aji jejich deset sourozencu. Fotrovi sem na jeho unavu tehdy pověděl, že ciganske hračky je třeba vyhodit a kupit nove, dostal sem facku, fotr vypil pivo, zalehnul v kuchyni na otoman a bylo vymalovane.

Jak tak přemýšlam, tuš kromě Evičky mi školka dala aji tak moc. Objevil sem lasku k muzice. Fotr mi raz na to řekl pamatnu větu: „Chuj s tym, jak to zni, hlavně, že tě to bavi.“ Tež sem od školky zustal furt ve střehu, bo jak sem chvilu nedával pozor, tuš mi hned kdosik zežral svačinu nebo sem dostal facku.

Raz zme ve školce recitovali taku basničku:

*Můj tatínek dělá v továrně motory
Bez motorů nejjezdí ani traktory
Maminka zas v továrně plete svetry nové
By v nich mohli do práce chodit tatínkové*

Ja sem nad tym doma přemýšlal a zjistil sem, jaka je to cypovina. Bo muj fotr je, kurde, haviř a matka robi na narodnim vyboře. Tak sem si to upravil:

*Muj fotr furt na šachtě rube černe uhli
Bo bez uhla byzme ve školce v zimě všecy ztuhli
Matka zase na úradě vaří čermu kavu
O přestavce, kurde, lešti Leninovi hlavu*

*Muj fotr je dojebany jak ciganske hračky
Za vyplatu přikupi aji tři automatycke pračky
Matka piše těsnopisem předsedovi zpravy
Doma pak ty cypoviny pusti rychle z hlavy.*

Jak sem to doma pyšně recitoval, tuš fotr se řečtal jak kuň po Velke pradubicke a matka byla cela červená a říkala, že to nikde nesmím říkat. A mi se to libilo, bo to bylo jakesi neoficiální potvrzení, že sem dobrý. Ale jak říkam, v naši branži musíš byt už jako děčko dobrý, abys pak jako dospěly byl extratřída – takak ja. Raz v noci dotahnul fotr domu starší kytaru, co pry ju kupil kajsí na bleším trhu, no ja myslím, že ju vyhrál v kartach v hospodě. Každopadně, měl sem kytaru a od stareho Lakatoša se učil na ňu brnkat. On neznal noty ani akordy, ale měl jakysi cyt pro harmonyje a tuš mě pocvičil v tym, co znal. A ja sem aji doma opakoval, co sem se naučil a fotr se usmíval a chválil mě: „Ty, Rudek, ať hraješ, jak chceš, furt ti z toho leze čardaš!“

MUJ FOTR

S mojim fotrem to bylo těžke. Bo vážil 95 kilo v trenyrkach, bez trenek 93. Fusy mu rostnuly v jedným kuse, tuš si je holil holicim strojkem POBĚDA z Ruska, co holil dozelená. Ja to nechapu, no skutečnost je taká, že každý chlap, co používal ten strojek, tuš měl na pysku ten zelený odstín. Dodávalo to tym unaveným očím eště další akcent vyčerpanosti z te roboty pod zemi. Co si fotra pamatuju, tak byl furt v robotě, nebo spal, seděl na hajzlu s novinami, nebo pil pivo, raz za čas cosik robil na zahradě a u toho všeckeho

se škrabal v rozkroku. To pry měl od toho, jak přemýšlal, bo jak mi raz prozradil, jak na čemsi uvažuješ, tuš se škrabeš tam, kaj ti to myslí. Fotr teš na zahradě sadil každe jaro jakesik flancky, co stejně uschly, ale aspoň měl dobrý pocit, že cosik robi pro zdraví, bo pro něho stejně byla nejlepší zelenina přepasírována přes bravka.

Muj fotr se menoval Ervin z Ostravy. Ervin – to bylo také normalní meno, v těch sedumdesátých letech. Na šachtě Jeremenko byl každý druhý Ervin a jak na sebe přes ploty v kolonijí volali: „Ty, Ervin, poď na jedno, bo suší,“

tak sem věděl, že jedno, dvě aji dvanact bude malo, bo haviře sušilo furt. Ale pivo mam od těch dob rad, bo mi připomina fotra v trenýrkách OKR, s mokrymi vlasami učesanými dozadu a černýma očima. Muj fotr měl tež pivo asi rad, bo říkal, že by bez něho zdechnul, to o mamě nikdy něříkal. Musím se na jeho obranu tež přidat, bo sem chuť na pivo pochopil po svojí první šichtě na dole Hlubina, kde sem začínal, ale to sem, kurde, odbočil.

Muj fotr uměl čist. Přečetl si v Horníku poslední stranku o sportu, přečetl si vyplatní saček a kdesi se aji dočetl o výchově děcek. Fakt je ten, že to byla jedna věta, kterou si fotr pamatoval a uplatňoval. Ta věta kurde byla: „Je lepší špatně potrestat, než dobře netrestat!“ Ja nevím, jak ku temu fotr přišel, ale řídil se tím, že raději špatně trestal, aby ze mě nebyl spratek. Sam nevím, esli to mělo cosik do sebe, ale vím, že fotr mě trestal

Ja sem haviř a kdo je víc – velký Ervin má styl.

laskyplně. Raz mu mama říkala, aby mě nefackoval, bo možna budu hlavu aji potřebovat, tuš objevil šňuru od remosky. Jak mě s tym prvnokrat jebnul po dupě, tak sem měl jelito eště tyden. Ale bylo to z lasky, jak mi fotr se svojim selskym haviřskym rozumem vysvětlil. Bo pry, jak by mě neměl rad, tuž by se na mě mohl vysrat.

S fotrem ale jinak byla docela sranda. On si na hubu pozor nikdy nedával. Raz po jakymsi revirnim rekordu, jak povidala mama, přijela na šachtu aji televiza. Baby reporterki byly duležite, nakrucaly se v tych reflektorech, pijonyři s rudymi karafijatami byli jak z cukru a okoli bylo nervozni, bo to měl byt přímý přenos. Potem přijela klec s tu slavnou partu z rubani mojego fotra. Fotr vylezl mezi prvnima, přijímal gratulace a cely černý se muckal s pijonyrkami, co byly tež za chvilu cele černe. Fotra si pak vzali před kameru a baby ho zpovídaly a před tym mu, kurde, durazně vysvětlovaly, že ma zapomenut na take slova, jako kurva, cyp a doжебany. V tu chvilu fotr nevěděl, co ma říkat, bo přišel o pulku svoji civilni slovní zásoby. Na otazku, jak se citi po rekordu, podal taku petardu:

„Citím se jak žumpa – nasrany a vyčerpany.“

A baba z mikrofonem šikovně otočila tema a chtěla vědět, esli fotr pojede po cele te dříně do lazni a esli aji jeho manželka tež pojede kajsi do lazni a jine cypoviny. V tu chvilu to fotr zastavil, kuknul do kamery, co na ni svítila ta červená žárovka a naprosto vážně pravil:

„Moja baba beze mě do žádných lazni nepojede. Bo ja si svoju babu když tak ohnu sam“. Všecky naraz ztichli, jak by zavřeli šachtu a bylo po přenosu.

Jak už sem říkal, fort zarobil každý měsíc velke prachy, jako elitni haviř a dobrovolny zachranář navíc ku temu. No a raz přijel ku baraku s fungl novu škodovku – stodvacitku GLS. Byl sem z teho uplně omračený, bo tam byly chromove lišty a radyjo aji s kazetákem. Fotr byl šťastný, bo to pry kupil hotově a mamu mohlo porazit, bo 60 tisíc, to neviděla v životě pokupě. A fotr, cely rozzařený, že bude s matku jezdit na sobotni nakupy. Museli už vyjet rano, bo samošky zavíraly ve dvanáct hodin a stejně už v deset nebylo co prodávat. Raz tež vyjeli do centra a byly tam v Domě potravin a v Pryjoře fronty jak byk. A fotra v te poslední frontě chytlo srání. Jak sem ho znal, naraz byl cely zelený a muselo to ven. Ale statečně se držel a přijeli s tu novu škodovku až ku baraku. Fotr jenom zatahnul ruční brzdu a vyrazil na hajzl, už po cestě si sundával gatě a jak to zadržoval,

tuž skorem ani neviděl. Vlitnul na hajzl už s holu dupu a eště než dosednul, tuš to pustil. A že to byla pecka. Ale v te rychlosti si nevšimnul, že deska od hajzlu aji s poklopem byla dole. Hñacnul do toho s plnu paradu a eště dneska slyším jeho „KURVA“, nejoblíbenější citoslovce, kterým přesně vystihnul silu okamžiku.

Raz, už za soumraku socyjalizmu, si muj fotr zahral aji na hrdinu. Jak byl zvykly ze šachty, že požíva všeobecne ucty, tak v civilu skoro narazil. To sme jednu sobotu rano byli na nakupach v centru Ostravy a šli zme fšecy štyři aji ze segru okolo toho Tuzexa. Fotr měl fortelny kožený kabát s limcem navrch, fajny dubeňak, co na něho šporoval pul roka. Byl právě listopad a vypadal v něm monumentálně, kurde, jak komisař Catani. No a naraz, on, Velky Ervin, uslyšel kajsi zdola, od chodníka, taku otazku: „Chceš bony, vole?“ Po tym se jeho 95 kilo naraz zastavilo, ja sem měl pocit, že aji Země se na chvilu přestala točit a fotr z te jeho vyšky čučel na takeho rachytyckeho typka, s patku až ku pasu, jak mu nabízi ty pojebane poukazky. Fotr na něho urobil ksycht, po kerym by zmrzla aji nafta a s despektem zahučel: „Jak VOLE? Ty sfiňo!“ Pak mavnul levu ruku, bo tu měl slabší, šulinek vekslacky odletěl par metru pryč a fotr chtěl dustojně odkračet středem. Ale naraz jich tam, tych cypu s patkama, bylo asi deset a přestala to byt sranda. Mama začnula ječet: „Policie, policie!“ a ten její ultrazvukovy projev zabral, bo naraz bylo kolem nas prazno, prošli zme ku tramvaji a valili dom robit oběd. Ale čemu se o tym zmiňuju. Bo, kurde, nedavno sem byl v Ostravě na Kuřim rynku. No koho tam nevidim, v te restaurační zahradce. Teho cypa s patku, co nutil fotrovi bony. A s nim další podobni. Patky vyměnili za naleštěné temena, každý v antyseptyckem značkovem oblečení a ve špičatých botach stejneho lesku jak hlava, ale byli to oni. To jeden nezapomene. Tuš synci, ja mam aji dneska radost, že muj fotr tenkrat ani na chvilu nezavahal.

S tym forovym dubeňakem se poji eště jedna story, po kere už zas chodil v normalnim černem flaušaku. Byla posledni zima před tym slavnym Listopadem. Kdo, kurde, neměl na peřovku nebo zatepleny kožak, tuš klepal kosu. Velky Ervin si lebedil, že je mu furt fajně na ledviny, bo beran zevnitř hřál jak živý, akorat zabečet. Raz zme byli na vzacne zimni vychazce, fšecy štyři, aji s malú Marketu v saňkach. Mama urobila oběd a ten omastek z pečeného prasatka fotrovi zahybal střevama akorat uprostřed lesa Holotovca v Petřvaldě, co fotr považoval za hory. Bylo to už neodvratne, tuš jak sprav-

ny havíř přidržel u cesty a moc se s tím nesral, bo to šlo samo. Jake ale bylo jeho překvapení, když jednoznačně vytlačeny byvaly oběd nikde nebyl. Kurde, zmizel. Fotr nad tím krutl hlavu, bo to se mu ještě nestalo. Po čase to už s usměvem popisoval slovy: „Kuknu dolu a vidím, že tam nic nima! Kurde, hovno v řiti!“ Za chvíli ale zjistil, kaj je zakopany... pes. Ten jeho kabat měl spodní lem zahnutý dovnitřka, ale sestehovane to bylo akorat na krajach. Jak fotr zrobil učebnicovy dřep, tuš se z toho lema stala kapsa, do kere se celý jeho vydatný havířsky zazrak fajně schoval. Kompletně! Naraz to fotrovi došlo a zavyl: „Kurva, PRUSER!“ Dubeňak musel dolu, pak naruby a pořadně vyklepat do sněha, vytřet kapesníkem a ještě raz vyklepat do sněha. My zbývající zme stali u cesty, pozorovali to divadlo jednoho herca, mamu mohlo porvat smichem a mě teš, ale ja sem to zadržoval, bo sem měl vidinu šňury od remosky, kera se nade mňu permanentně vznášala. Marketa to cele nechapala, bo pro ňu ještě bylo obyčejne posrani cosi neoddělitelneho od běžneho života. Abysem to ale nenatahoval. Ten dubeňak fotr od te doby nemohl nosit, bo furt smrděl, jak zřízenec kafilleryje, co pucoval žumpu. Ani do čistírny mu to nezebrali, bo pry to bylo zasrane až moc. Temu ho fotr raz zaměrně nechal na Mirovem náměstí ve tři rodiny rano u lokalky. Po týdnu ten mantel zmiznul, asi ho zbral jakys masochysta. Od te doby, jak slyším slovo „pruser“, tuš mam hned v hlavě audyjo-vizualni projekcu. Škoda, že to bylo davno, bo to ještě není v hadečku.

Poslední srandovní story s Velkým Ervinem byla, jak už byl v duchodě. Moc lidi to neví, ale fotr měl uměle zuby, co vypadaly jak prave, bo raz mu při rabuňku kdosi hodil rozpínku a fotr ju chytnul kšyctem. Ty zuby mu tenkrát robil jakysik frajer, co pak před listopadem zdrhnul do Německa a tam teprve svoje dentystycke umění náležitě proměnil do monetární podoby. Ty zuby netlačily a furt se svitily jak nove, Jura Krampol by najisto zaviděl. Fotr měl s nima akorat jednu starost, jak jedl cosik z makem, tuš mu ten mak lezl pod tu protezu a tam lechtal, nebo co. Pro velkeho milovníka maku žádná prdel, co vam budu povídat. Mama jednoho jarního večera přismýčela z obchoda kus šunkoveho vuřta a fajne křupave makove housky, co fotr miloval. Bo bylo fajně teplo a na Sirotki to vonělo mlekem, strdim a kafem od mamy, tuš oba večeráli na lavičce za barakem a čučeli, jak slunko zapada. Mak, sfiňa jedna, zas fotrovi zalezl pod zuby a tak starý havíř zrobil jedinu logycku věc, co ho napadla. Vyndal chrup, položil ho na lavku a valil do kuchyně pro hrnek s vodu, aby si tam tu svoju ozdobu

dutiny ustni vyplachnul. Jak se už vracal s tym hrnkem, naraz na lavku vyskočil murovaty kocur od susedky, co se menoval Mikeš, chytnul zama-kovane zuby, kere mu voněly po šunkovem salamu a s ocasem našponova-nym, jak by byl pod vysokym napětím mihal do křaku. Mikeš s protezu v hubě vypadal, že se chlame, jak fajně přišel k super žvancu a jak vydupal s fotrem. Jak to fotr uviděl, zařval cosik ani tu nepublikovatelného a jebul po nim ten hrnek aji s teplu vodu. Trefil kocura pod nohy, ten se leknutím cely zježil, pustil zuby a cely mokry zmizel v křakach. Fotr zachranil pro-tezu a cely večer a nasledujících 14 dni se holedbal, jaky ma postřeh, muš-ku a kaj se mladi hrabou. Mama si ho dobírala, že jak ju nasere, tak zuby zas hodi kocurovi, bo pry se ji libil ten jeho vstyčeny chvost a bylo, kurde, veselo. Tuš tak. S fotrem byla sranda aji přes jeho vychovne metody, sve-razne vystupovani, kutilske vytvory a neočekavane stolice. Škoda, že to tu na zeměkouli zabalil tak brzo, bo jak mu zavřeli šachtu, tak ju přežil akorat o dva roky a deputat na uhli chodil mamě.

MOJA MAMA

Moja mama je Hedvika z Ostravy. Jak ste si už všimli, tak ja sem defak-to po fotrach Ruda z Ostravy. To, kurde, neni jakysi vymysl. Prvníkrat, jak sem to zaregistroval, tak to bylo na jakemsi pohledu, co posílal fotr z rodi-ne dovolene v Krkonošach partyji z roboty. A podepsal nas tam jako Ervin, Hedvika a Ruda z Ostravy. To segra ešte nebyla na světě, ale možna už na cestě, bo mamě v tych Krkonošach bylo furt blbě a to zme akorat vylez-li na Sněžku, ze ktere se nedalo spadnut.

Mama se svojim vzdělani říkala, že když je někdo važený a urozený – jako třeba Albrecht z Valdštejna – tuš ma modru krev. Z toho sem usou-dil, že když sem Ruda z Ostravy, tež budu mít modru krev, ale raz sem sletěl z kola do škarpy, tekla mi z nosu a byla obyčejna červená. Od te doby sem byl rozpolcený, bo sem chtěl být urozený a podle krve temu tak neby-lo. Moja mama mi to pak vysvětlila, že se to jenom tak říká, bo všeci mame červenou krev a bez ohledu na místě narození stejně tak aji tlačíme na za-chodě a mi se v tu ranu ulevilo. Představil sem si prezidenta, jak rano bere noviny, omluva se ze zasedani a vali na zachod na úplně jiné zasedani, čte si uvodník a tlačí a ono to smrdí úplně stejně, jako nam ostatním.